

סרטים

לכר צי - ציצי

אל תיטוש אניה זו (ירון, תל-אביב; ארצות-הברית); **ראש בצל** (ארסון-דוד, תל-אביב; ארצות-הברית) הם שני סרטים תאומים, שיצאו מחלציו של אותו אב עצמו — הבמאי נורמן טאורוג. שניהם נולדו תאור-מים והים: מצחיקים, מברזים ובעלי אותה נטיה: לצחוק לכל אורך הסרט על מעללי הצי.

אולם כל סרט נולד לאם אחרת: תסריט-סאים שונים, שהעבירו בתורשה הבדלים בין השניים. ראש בצל הוא סרט פרימיטיבי-למדי, המנסה להיות משעשע ורציני גם יחד. אל תיטוש אניה זו, הוא מבריק, אינו חוסך בשום אמצעים כדי לעורר גלי צחוק בקהל הצופים.

הטבח והנימפומנית. אחרי שהוליו-בוד פרעה, מאז תום מלחמת העולם השנייה, את הובה לכל הדרגות בצי — החל ברבי-חובלים אמיצים וקציני צוללות נועזים, וכלה

ביים את שני הסרטים לפי אותה שיטה: חמש דקות של צי, חמש דקות של שיצי, בראש בצל חייב אנדי גריפית להתנשק חמש דקות על הבר, על כל חמש דקות של קר-מדיה; ובאל תיטוש אניה זו חייב לואיס, עם כל חיפוש אחר האניה שאבדה לו, לחפש גם את הדרך לנצל כראוי את זכותו על אשתו החדשה — דבר שנמנע ממנו עד הרגע האחרון של הסרט.

עצוב ואד

שלום לך עצבות (אלנבי, תל-אביב; ארצות-הברית) הוא תוצר אפייני של במאי הוליבודי בשם אוטו פרמינגר, המסריט כיום בישראל סרט בשם אכסודוס. צורת טיפולו בספרה רבי-המכר הראשון של פראנסואז סאגאן היא בדיוק אותה הצורה בה הוא מנסה לטפל באכסודוס.

פרמינגר נטל רבי-מכר שכבש את שוקי הספרים, לקח תסריטאי מפורסם שיעבד את הסרט לתסריט, הזמין חצי-תריסר כוכבים קופתיים למלא את התפקידים הראשיים,

לואיס בן אל תיטוש אניה זו וגריפית בן ראש בצל תאומים מאב אחד ושתי אמהות

בסמלים גיבורים — מגיע ראש בצל סוף-סוף אל הטבחים במשמר החופים.

אנדי (אני והסרג'נט) גריפית הוא טבח כזה: בנו של כפר, שהעצה היחידה שהאב יכול ליעץ לבנו בצאתו למלחמה, היא כי צד למונע נשירת שערות. קשה היה למצוא גבורה במעשיו של טבח משמר החופים: הוא לא נלחם, אף לא הפליג מעולם באניה. אך הוליבוד ידעה למצוא את הגבורה גם בסוג אנשים זה.

גבורתו של הטבח מתבטאת בהכנת ארוח חות טעימות למרות שלא היה לו נסיון לכך, בתפיסת קצינים מושחתים המנסים לגי-נוב מתקציב האניה, ובעיקר בכך שעמד בנסיון ולא התפתה לשכב עם אשת חברו הטוב, גם כשזו עמדה על כך בתוקף וניס-תה להפעילו.

כאן מציג הסרט, אולי בפעם הראשונה בתולדות הקוד האמריקאי, דמות של נימ-פומנית — עם הסבר פסיכולוגי מתאים, כמובן. שעה שרעיית הטבח הראשי מנסה לפתות את גריפית, היא נוחתת הסבר לר-ישותיה המופרזות: „אינני אשמה. נולדתי כזאת. אני כל הזמן רוצה שאנשים יאהבו אותי.“

אך גריפית האמין, שהוא קומיקאי ממו-צע ודל-העיוות, עומד במבחן — דבר שאין לומר לגבי הסרט.

תעלומת המשחתת. הבן השני, זה של אל תיטוש אניה זו, הוא כבר קצין בצי. זהו גירי לואיס בתפקיד הקצין שטקלה, שדוקא בליל הכלולות שלו נקרא להתניע בפני ועדת-החקירה ולתת דיווח-שבון לאן נעלמה משחתת עליה היה החוב. כל הצי עוסק בחיפוש אחר אניה זו, ומכיוון שלואיס הוא שהיה תחום עליה לאחרונה, עליו לתת את הדין.

גירי לואיס מגלה בסרט זה את מלוא כשרונו הקומי. בעזרת התסריט המבריק הוא הופך את הקומדיה לפצצת צחוק, מת-חילתה ועד סופה. זהו ללא ספק אחד ה-מוצלחים שבסרטי הקומדיה הרבים של לואיס.

השפעתו של האבי-במאי על שני הבנים התאומים ניכרת רק בנקודה אחת. טאורוג

בדקי בקפדנות!
כל אויג לאחר שנובס בקצף הרך ללא אלקלי של טקסטיל שמפו היוצא נקי להפליא כמו חדש. אך בראש וראשונה בדקי בקפדנות בעת הקניה את טקסטיל שמפו שהנו אמיתי אך ורק באריזה אדומה כחולה הנושאת את תמונתו. כל אריזה דומה בירוק או בכל צבע אחר אינו אלא חקוי.

בכל קופסת ענק של טקסטיל שמפו תמצאי הפתעה נעימה

תוצרת נקה המפיצים היחידים חבי נורית בע"מ פרסום אריק

כל המעונינים בהקמת
חוג
צלמים חובבים
מתבקשים לפנות בכתב
אל ת.ד. 3225 ת"א לשם קבלת פרטים

מבלי להתחשב בכלל אם הם מתאימים ל-גילום הדמויות של הספר, הפעיל מצלמות סינמסקופ לתצלומי נופים ותמונות המון. התוצאה — כשלון מחפיר.

גיין סיברג היא בתו של גואף צרפתי מודקן (דוד ניבן), המבלה את זמנו על חוף הריביירה ומתלבט אם להעדיף את הליידי האנגליה המבוגרת וחריפת-השכל (דבורה קר) על פני החתיכה הצרפתייה הצעירה המסופשת (מיליין דימוג'ו). כשהוא נושא לבסוף לאשה את האנגליה, המנסה להשתלט על חיי הבת פורקת-העחול, טומנת לו הבת מלכודת, שבסופה הוא מאבד את שתי הנשים גם יחד.

פרמינגר העלה את סיפורו של סאגאן בדרמטיות מופרות ובהוסר רגש. אין כמ-עט רגע בסרט, בו מרגיש הצופה שהמת-רוחש על הבר נוגע אל ליבו. דמויות הע-לילה הוצגו בשטחיות מדהימה, עד שגם שמותיהם המצלצלים של הכוכבים אינם יכולים לחפות על משחק שהוא לעיתים מועזע במלאכותיותו.

חדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **הקבצן העליון** (הוד, תל-אביב) — ז'אן גאבין קלושאר הפאריסאי שהג-דות היא תורת-חיים עבודה, בסרט מק-סים באוירתו, עם שמץ של ביקורת חברתית.

● **גיהנום בכרך** (צפון, תל-אביב) — בת-כפר תמימה הופכת פרוצה, ופרוצה ותיקה חוזרת למוטב, בכור-היתוך של כלא נשים. אנא מניאני וגילייטה מסינה במשחק מבריק.

● **דרשיה בחדר המיטות** (אופיר, תל-אביב; ארנון, ירושלים) — קומדיה רוי-מנטית, על מלחין המותח מרהטת פנים. דוריס דיי ורוק הדסון, המועמדים לפרס בשל משחקם בסרט זה.

● **דודה מייב** (אורה, חיפה) — דודה בוהמית לועזת לסנובים ולאנטישמים, בקר-מדיה מטורפת ומלאת בקורת חברתית. רוי-לינד ראסל במשחק עילאי.